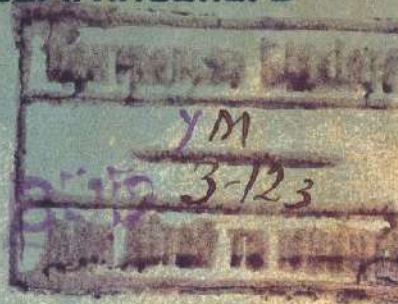

Н. ЗАБІЛА

МАЛ. М. ГОЛОВАТИНСЬКОГО

Н Д І П
ПЕРЕВІРЕНО
1962 р.

У Н Д І П
Перевірено
1962 р.

ЗАЙЧИ

~~ДИТВИДАВ~~

~~Відділ Контролю Видавництва
для дітей та юнацтва~~

2025
477666
45
41577666
УНДІП
4052

1940
3 С.Р.Н.
В.В.
19

1413

ЗАЙЧИК

Вийшов зайчик уночі,
поглядає сторожко:
чи не видно десь сичів—
заячого ворога...

Ось із лісу скік та скік,
пострибає ловко він—
на городі зайчик звик
ласувать морковкою.

Ще й капусту—хрум та хрум
зубчиками гострими...

А очима навкруг
поглядає з острахом.

Тільки що це там в траві?
Зайчик скинувся злякано
і зустрівся віч-на-віч
з лютою собакою!

Швидше, швидше—попід тин,
полем, перелісками!..

Врятувавсь насилу він
від загину близького...

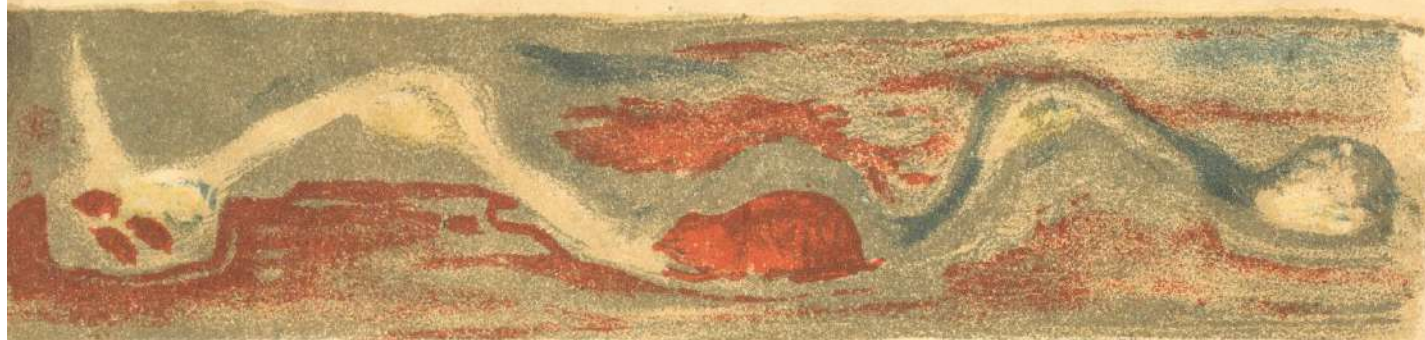
У ліску рясна трава,
ще й кущ над норкою...
От тобі й поласував
на городі морквою...

ЛЮТЕ ЗВІРЯТКО

Ой, хлоп'ята та дівчатка,
швидше всі сюди бжіть!..
Поглядіть, яке звірятко
нам зустрілось на межі.
Ой, товста ж, кумедна морда —
ніби в роті держить щось,
ще й глядить сердито й гордо...
Тільки й ми не боїмось!
Ми усі — до нього сміло,
оточили звіря вмиль,
ще й на руки підхопили,
він пручається, сичить...
Не пручайся, звірю, краще,
не втечеш бо, все одно...
А звірок роззявив пащу
й ну випльовувать зерно!
А тоді, звільнивши пельку,
як крутнеться!.. як кусне!..
Покусав умиль Омелька,
і Оксану, і мене...
Ми злякались, що робити?!
Ну й звірятко!.. Оце так!..
А тим часом зник у житі.
Лютий сміливий хом'як.

САРАНА

Що за хмару вітер гонить
на колгоспівські лани?—

Це летять страшні загони
ненажери-сарани!

Ні рятунку, ні поради—
бо страшний крилатий гість
налетить, на поле сяде
і дощенту все поїсть!

Та поглянь—на поміч швидко
вже спішать рятівники:
це гудуть в повітрі чітко
стрункокрилі літаки.

Ось літак спустився круто
просто вниз з височини—
і, мов дощ, полив отруту
на загони сарани!

Ворог люто метушиться,
гине, гине сарана!..

Так врятовано пшеницю
на колгоспівських ланах.

ПІДЗЕМНІ МИСЛИВЦІ

У степу, де жито і пшениця,
під землею, у темній норі
непомітне звірятко гніздиться —
це сліпий непривітливий кріт.

У крота оксамитове хутро,
довге рильце й лопати-лапки.
Ходить кріт під землею нечутно,
викидає нагору грудки.

Розгрібає він землю лапками,
тільки видно: горбки нагорі.

І живе зі своїми дітками
під землею у темній норі.

Колосисту пшеницю та жито
обсідають лихі шкідники:
подивися — жуки ненаситні
випивають тугі колоски.

А кроти полювати виходять
на комах, дощових черв'яків,
у глибоких підземних проходах
поїдають личинки жуків.

Дуже рідко вилазять нагору
уночі — ну, а вдень поготів...

Тільки людям усе ж таки користь
від похмурих підземних кротів!

КОМАРІ ТА ЖАБИ

Подивися, що за сила
над водою угорі
довгоногих,
довгоносих,
тонкокрилих

комарів!

День і ніч танцюють сміло
від зорі і до зорі
довгоногі,
довгоносі,
тонкокрилі
комарі!

Вийшли жаби полювати,
комарів лихих ганяти.

Тільки скік! — на язик!
вже комарик зник!

Наловили комарів,
почали веселий спів:

— Квок-квок! Кум-кум!

Ми розвієм сум, сум...

— Кум-кум! — в куширі
жаби співи почали,

а над річкою вгорі
знов танцюють комарі!

ЖУРАВЛИК

На болоті біля річки
там, де вогко тхне теплом,
ми знайшли кумедну птичку
із пораненим крилом.

Довгі ноги, сірі крила,
на голівці чорний чуб.

Ще й глядить на нас несміло:

— Ой болить!.. не полечу...

Що ж тут бідній пташці мучитись—
краще хай у нас живе!

І лишився в нас приручений
довгоногий журавель.

Завжди з нами був у забавках,
з нами грався та гуляв:
полюбили ми журавлика—
довгонога-журавля.

Тільки осінь раптом вдарила, хмари в небі попливли.

Потяглися попід хмарами
в дальній вирій журавлі.

Потяглися понад кручами,
понад простором степів...

І журавлик наш приручений
також знявся й полетів.

Прощавай, лети, журавлику,
наш крилатий журавель!

Повернись весною здалека,
з теплих сонячних земель.

Понад морем, де кораблики,
понад спекою пустель,

повернись до нас, журавлику,
наш крилатий журавель.

4052

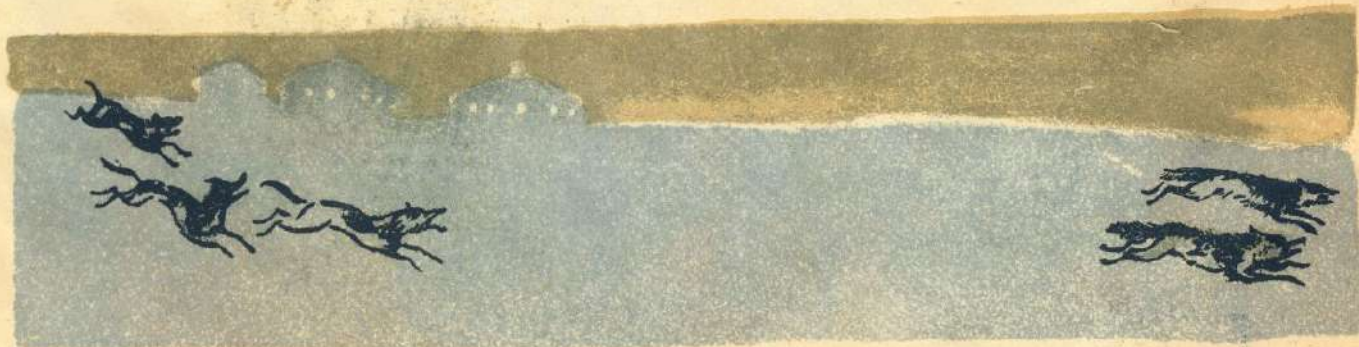
В О В К И

77666 *Str. ad 97*

Степ снігами замело.
Спить засніжене село
в синій тиші ночі.
Тільки що це за вогні
загорілись в далені?—
Це виблискують страшні
хижі вовчі очі.
Вовк за вовком з лісу йдуть,
притамовуючи лють,
йдуть, шукають їжі.
Ось підходять вже до хат.
Подивились — люди сплять...
До овечок, до телят...
підібрались хижо...

Та на варті є завжди
невсипущі сторожі—
вірнії собаки:
враз почули ворогів!
Як метнулися з дворів—
найзавзятіші з вовків
зупинились злякано...

По заметах, по снігах,
через поле, через шлях
кинулись тікати...
Зникли люті вороги...
замели сліди сніги...
У кошарах тихо сплять
вівці та телята.

**Редактор Г. Велкова
худ. ред. І. Дайц
Технер Я. Ольман**

Одобр. № 859. Уповноваж.
голови № 4542. Замовлення
№ 1037. 1 др. арк. Форм. пап.
72x110 ¹/₁₆. Тираж 20.000. Здано
до друку 14-VIII 34 р. Підпи-
сано до друку 1-XI 34 р. Чер-
гове вип. № 115.
Друкарня ім. Леніна, Одеса,
Пушкінська, 18.

Російський
педагогічний музей
Науково-
дослідницький фонд №